

[Valdemar Thomsen.]

gationer, og for mig er der ingen Tvivl om, at den højtærede Handelsminister langt fra har Formaliteterne i Orden — det er saamænd paa høje Tid, at vi faar en Ministeransvarlighedslov, som vi fra vor Side har foreslaaet det. Paa den anden Side maa jeg give Ministeren Medhold i, at denne Overflytning af Obligationer fra Krisefond til Nationalbank ikke, som det ærede Medlem Hr. Hasle antager, kan sætte Renteniveauet yderligere i Vejret, men — og det er en anden Historie, som det ærede Medlem Hr. Hasle overhovedet ikke kom ind paa — Renteniveauet er mere end højt nok i Forvejen, og det vil jeg gerne have Lov til at sige et Par Ord om, nu da Lejlighed gives.

Det Spørgsmaal, der i denne Forbindelse interesserer — deri har det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch saa ganske Ret —, er kort og godt dette: Vil Regeringen og vil Partierne paa Rigsdagen være med til at gennemføre en effektiv Rentesenkning, eller vil de det ikke? Hvis Resultatet af den Forhandling, der føres her i Aften, kunde blive Klarhed paa dette Punkt, ja, saa har denne Forhandling i hvert Fald ikke været ført forgæves, men jeg tvivler i høj Grad paa, at det vil blive Tilfældet, og min Tvivl i den Henseende støtter jeg paa den Kendsgerning, at da Problemet for godt og vel 2 Maaneder siden blev rejst her i Tinget ved min Gruppens Forespørgsel til Handelsministeren angaaende Diskontoforhøjelsen, blev der ikke givet Besked fra noget af de store Partier. Her for aabent Tæppe er der ingen Grænse for de gode Ønsker, man har med Hensyn til en lav Rente. Men hvad hjælper den megen Sympati, naar man ikke har noget at ha' den i? Med andre Ord, hvad hjælper de mange Talemaader, naar man ikke i Praxis vil medvirke til de Foranstaltninger, som er nødvendige i den givne Situation?

Samtlige de fire store Partier er nu enige om, at paa det og det Tidspunkt i 1934 — jeg ved ikke, om Dag og Klokkelæt er blevet opgivet — var Betingelserne til Stede for en Konvertering, men, siger Venstre og Konservative — det er ogsaa sagt her i Aften —, Regeringen vilde ikke. Og Regeringspartierne er paa deres Side lige saa paastaaelige. De siger: Det var Venstre og Konservative, der forkudrede det hele. Begge Parter har Ret i deres Beskyldning. Det var nemlig Højfinansens, der bag Kulisserne trak i Snorene, dog ikke, uden at vi ved den Lejlighed fik et Glimt at se af den. Det var, da Banker og Spare-

kasser sagde nej til den Plan, som Regering og Rigsdag i hvert Fald syntes at kunne enes om. Paa den Maade vil Højfinansens og dens Mænd stille sig ogsaa i Fremtiden, og derfor er en frivillig Konvertering haabløs.

Desværre siger man nu, i hvert Fald fra deres Side, som har Undskyldning behov: Pengerigeligheden er ikke saadan, at Rentesenkning er mulig. Naturligvis forstaar jeg udmærket, at Regeringens forføjede Valuta-, Handels- og Beskæftigelsespolitik maa bringe baade politisk og økonomisk Uro. Professor Jørgen Pedersen har saamænd Ret, naar han i Dag i „Berlingske Tidende“ siger: Den Politik, der føres her i Landet, savner enhver Logik, naar man tager Beskæftigelse og Fortjeneste for Landets Befolkning og en rimelig Fordeling af Indkomsterne som Maalestok. Men hvad nu angaar Pengerigeligheden, skal jeg nævne, at saa vidt mig bekendt har Danmarks Nationalformue gennem adskillige Aar, og vel med Rette, været anslaaet til ca. 25 Milliarder Kroner. Heraf skylder vi Udlandet de 1,5. Til andre Kloder staar vi, saa vidt mig bekendt, ikke i Gæld. Følgelig maa Rigeligheden af Penge eller Mangelen paa Penge være nogenlunde den samme som i 1934. Derimod er der en absolut Knaphed paa noget andet, nemlig paa Viljen til at sætte noget alvorligt ind paa at faa gennemført en effektiv Rentesenkning.

For at skjule denne Vrangvilje har man Undskyldninger og Bortforklaringer paa rede Haand og da navnlig denne: Vi vilde gerne medvirke til Rentesenkning, men desværre, Tilbud og Efterspørgsel er afgørende for Rentens Højde, og derfor maa De have os undskyldt, og, tilføjes der som Regel, den nødvendige Opsparing vil ikke foregaa, hvis Renten er lav. Det er meget muligt, at man for en Tid kan holde Befolkningen hen med den Slags Talemaader, men i det Øjeblik det store Tal af Vælgerne bliver klar over, at det, man her paaberaaber sig, ikke har ret meget med Virkeligheden at gøre, ikke er det afgørende i Rentespørgsmaalet, ja, da vil de ikke lade sig spise af med saadanne Talemaader, og forhaabentlig er den Tid ikke fjern, da Omslaget maa komme.

De Efterretninger, som en Del af Morgenbladene i Dag bringer om indgaaende Regeringsforhandlinger vedrørende gennemgribende økonomiske Foranstaltninger, er for mig et glædeligt Tegn paa, at det begynder at dæmre for den ansvarlige Regering, og i samme Retning tyder jo for øvrigt Udtalelser af Regeringspartiernes Tilhængere paa Møder ude i Landet. Det er altsaa ikke en enlig Svale, der her er Tale om. Maaske